

Sygn. akt V CNP 64/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi D. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego we W.
z dnia 19 października 2012 r.

w sprawie z powództwa Gminy W.

przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

1) odrzuca skargę;

2) zasądza od D. Spółki z o.o. w W. na rzecz

**Gminy W. kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście) tytułem
zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądającego od D. sp. z o.o. we W. na rzecz Gminy W. kwotę 14 000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2008 r. i kosztami procesu, tytułem kar umownych za niewłaściwe wykonanie umowy o zarządzanie komunalnymi zasobami Gminy.

Strona pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku Sądu drugiej instancji, jako naruszającego art. 118 i art. 65 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawana skarga nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Skarżąca bowiem nie określiła postaci, wysokości, sposobu wyliczenia ani czasu powstania szkody wywołanej wydaniem zaskarżonego wyroku, a ze wskazanych przez nią kilku częściowych kwot nie sposób ustalić jaka jest, jej zdaniem, łączna wysokość szkody wyrządzonej przez wydanie tego wyroku, tym bardziej, że tylko jedna ze wskazanych kwot jest tożsama z podaną przez nią wartością przedmiotu zaskarżenia (porównaj, co do wymagań dotyczących przesłanki art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, niepubl. i z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141).

Skarżąca nie wykazała też, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, co powinna uczynić w pogłębionym wywodzie prawnym, zawierającym wszechstronną analizę prawną przepisów dotyczących wszystkich dopuszczalnych środków prawnych pozwalających na wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Chodzi więc nie tylko o skargę kasacyjną, lecz także o skargę o wznowienie postępowania, jak również powództwa przeciwegzekucyjne oraz inne specjalne środki pozwalające na wzruszenie orzeczeń sądowych (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140 i z dnia 16 kwietnia 2014 r. IV CNP 65/13, niepubl.).

Nie spełnia tego wymagania lakoniczne i ogólnikowe stwierdzenie w rozpoznawanej skardze, że „z uwagi na niekasacyjny charakter sprawy

wynikający z wartości przedmiotu zaskarżenia określonej jako 10 500 zł., zmiana lub uchylenie wyroku z dnia 19 października 2012 r. w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie jest możliwe, co stanowi o dopuszczalności niniejszej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia”.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. odrzucił skargę, a na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego.